

faring, som senere kunde benyttes. Ja, deri er jeg ikke uenig med ham. Jeg tror ogsaa, at den Tid ikke vil være fjern, da Skridt videre fremad til Styrkelse af Forligsinstitutionens Myndighed, til Sikring af, at den kan stille sine Mæglingsforslag paa Grundlag af et virkeligt Kendskab til det Produktionsomraades Form, som Striden angaar, vil vise sig fornødne. Jeg tror ikke, der vil forløbe lang Tid, inden den høje Rigsdag igen kommer til at beskæftige sig med dette Omraade. Jeg haaber, at Regeringen til sin Tid skal faa Held til at vælge det passende Tidspunkt, og at man, belært af de fremtidige Erfaringer, vil være mere lydhør og forstaaende ogsaa fra Parternes Side for Betydningen af denne Sag, end man har været denne Gang, saaledes at det vil kunne lykkes at forene Opfattelserne i en Lovgivning til Styrkelse af Mæglingsinstitutionen, der i den Tid, den har bestaaet, har udrettet saa meget godt. Jeg har ikke ment — og det glæder mig, at det fandt Tilslutning hos det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (Johannes Jensen), som for øvrigt ogsaa hos andre ærede Ordførere —, at det var muligt at skride til en Lovgivning paa dette Omraade, som der ikke kunde opnaas Enighed om, idet jeg føler mig overbevist om, at en Ordning, som mødtes med Uvillie og Modvillie af en af Parterne eller maaske begge, vilde være uegnet til at tjene den Interesse, som den skulde tjene, og derfor vilde være mislykket.

Jeg er den første til at beklage, at der er givet det høje Ting saa kort Tid til denne Sags Behandling. Man maa dog ikke glemme — det var ogsaa det ærede Medlem, som i Gaar var Ordfører for det radikale Venstre ved Behandlingen af de finansielle Lovforslag vedrørende Sønderjylland, inde paa —, at vel bor de to Ting i hver sin Ende af et stort Hus, men en bred Gang forbinder dem, og der er en meget nøje Forbindelse indenfor Partirammerne mellem Medlemmerne af begge Ting, saaledes at, selv om formelt Tiden for Landstinget til at gøre sin Indsats f. Eks. i denne Sag er kort, kan i Realiteten Landstingsmedlemmerne indenfor de forskellige Partier have øvet en meget omfattende, maaske afgørende, Indflydelse paa den Udformning, som Lovforslaget har faaet under Behandlingen i det andet høje Ting.

Det ærede 14de tingvalgte Medlem (Tvede) beklagede jo, at man ikke havde fulgt de Konservative under Forhandlingerne om Mæglingsinstitutionen, da denne sidste Gang for en Maanedes Tid siden fandt

Sted, saaledes at man havde givet længere Frist, givet den sidst vedtagne, midlertidige Lov en længere Gyldighedstid. Men det ærede Medlem ved jo særdeles godt, hvad Grunden var til, at man mente, at en Maaned var tilstrækkelig. Man var nemlig i alle Partier — højt regnet med Undertagelse af det konservative Folkeparti, men jeg tror dog, jeg er berettiget til at medtage ogsaa det — enig om, at som Sagen stillede sig i Folketingsudvalget paa det Tidspunkt, da Gyldigheden af Loven om Forligsinstitutionen forlængedes midlertidig, vilde det tilsyneladende kun dreje sig om ganske faa Dage at faa Enighed tilvejebragt, idet de Ændringsforslag, der forelaa, i det væsentlige var tiltraadt; de to Partier, Socialdemokratiet og de Konservative, havde kun reserveret sig en Forhandling med interesserede Kredse udenfor Tingene, før man gav sin endelige Tilslutning. Og under Hensyn til det mindre heldige i paa et Tidspunkt, da Vinterens Konflikter mulig havde taget et ret betydeligt Omfang, at staa midt i denne Forhandling om Forligsinstitutionen, gjorde man Fristen kort i den sikre Forventning, at man skulde kunne naa et Resultat indenfor den givne Frist, og at begge Ting og ganske særlig det høje Landsting da vilde faa en rimelig Tid til Sagens Behandling. Denne Forudsætning, som var til Stede hos alle Partier, og som fandt sit Udtryk i de Taler, der blev holdt af samtlige Partiers Ordførere, har vist sig ikke at holde Stik. Det er i og for sig beklageligt, og derfor har jeg gjort det høje Ting min Undskyldning. Om nu det høje Landsting vilde have været i Stand til, hvis der var givet det lidt mere Tid, at løse denne Opgave, ja, derom skal jeg ikke udtale mig. Jeg erkender fuldt ud, at det høje Landsting ved mere end een Lejlighed, ogsaa paa vanskelige Omraader, har gjort en overordentlig betydningsfuld og værdifuld Indsats i Lovgivningen, men jeg tror dog, at netop paa dette Punkt har den forudgaaende Undersøgelse, baade indenfor Partierne og i Udvalget, vist, at et gennemgribende Fremskridt paa dette Omraade for Tiden ikke er opnaaeligt, og jeg føler mig ganske overbevist om, at man trods al Fingerfærdighed i dette høje Ting, som jeg ved denne Lejlighed ligesom tidligere gerne yder min fulde Anerkendelse, dog vilde have været ude af Stand til at indføje nye Hjul i Maskineriet, saaledes at man kunde faa det til at gaa rundt. Jeg tror, at det Tidspunkt, da man kan naa til betydningsfulde Fremskridt her, endnu ikke er inde, men jeg tror tillige, at det ikke er langt borte, og da maa det gunstige Øjeblik